ECLI:LV:AT:2024:0621.11331035621.16.L
Lieta Nr. 11331035621, SKK-19/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 21. jūnijā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Sandra Kaija, senatori Inguna Radzeviča un Aivars Uminskis

rakstveida procesā izskatīja krimināllietu sakarā ar Latgales tiesas apgabala prokuratūras prokurores Oksanas Baško kasācijas protestu, apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja zvērināta advokāta Induļa Bukovska kasācijas sūdzībām par Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rēzeknes tiesas 2022. gada 1. jūnija spriedumu
[1.1] /pers. B/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 3. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 4 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzību uz 1 gadu 6 mēnešiem;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu /pers. B/ noteikts sods brīvības atņemšana uz 5 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 51. panta pirmo daļu un $1.^1$ daļas 2. punktu /pers. B/ noteikts galīgais sods brīvības atņemšana uz 5 gadiem 6 mēnešiem, probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 1 gadu 5 mēnešiem 4 dienām.
[1.2] /pers. A/, personas kods /personas kods/,
atzīts par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 3. un 5. punkta un attaisnots;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 1 mēnesi;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 253. panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 2 mēnešiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un otro daļu /pers. A/ noteikts galīgais sods brīvības atņemšana uz 1 gadu 2 mēnešiem.

[2] Ar Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu, iztiesājot krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāves zvērinātas advokātes Ilgas Krampužas apelācijas sūdzībām un Latgales tiesas apgabala prokuratūras prokurores O. Baško apelācijas protestu, Rēzeknes tiesas 2022. gada 1. jūnija spriedums atcelts daļā par:
/pers. B/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 3. punkta;
/pers. B/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu;
/pers. B/ noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 51. panta pirmo daļu un $1.^1$ daļas 2. punktu.
/pers. A/ atzīšanu par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 3., 5. punkta un attaisnošanu;
/pers. A/ atzīšanu par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā;
/pers. A/ noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un otro daļu.
[2.1] Ar minēto spriedumu /pers. B/:
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 4 gadiem un probācijas uzraudzību uz 1 gadu 6 mēnešiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu /pers. B/ noteikts sods brīvības atņemšana uz 4 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 51. panta pirmo daļu un $1.^1$ daļas 2. punktu /pers. B/ noteikts galīgais sods brīvības atņemšana uz 4 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 1 gadu 5 mēnešiem 4 dienām.
[2.2] Ar minēto spriedumu /pers. A/:
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzību uz 1 gadu 6 mēnešiem;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 3 mēnešiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu /pers. A/ noteikts galīgais sods brīvības atņemšana uz 3 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem.
/pers. A/ piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums.
Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstāts negrozīts.

[3] Ar Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu

/pers. B/ un /pers. A/ atzīti par vainīgiem un sodīti pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 5. punkta par mēģinājumu personu grupā nodarīt tīšus smagus miesas bojājumus divām personām;

/pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas par šaujamieroču un šaujamieroču munīcijas iegādāšanos, glabāšanu, nēsāšanu, pārvadāšanu bez attiecīgas atļaujas;

/pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas par šaujamieroču un šaujamieroču munīcijas iegādāšanos, glabāšanu, nēsāšanu un pārvadāšanu bez attiecīgas atļaujas;

/pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 253. panta pirmās daļas par narkotiskās vielas neatļautu iegādāšanos, pārvadāšanu un glabāšanu bez nolūka to realizēt.

[4] Par Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu Latgales tiesas apgabala prokuratūras prokurore O. Baško iesniegusi kasācijas protestu, bet apsūdzētais /pers. A/ un viņa aizstāvis I. Bukovskis – kasācijas sūdzības.

[4.1] Prokurore kasācijas protestā lūdz atcelt Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu daļā par apsūdzētā /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, /pers. A/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, /pers. A/ noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu, apsūdzētajam /pers. B/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, /pers. B/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu, /pers. B/ noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 51. panta pirmo daļu un $1.^1$ daļas 2. punktu, un atceltajā daļā lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas protests pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1.1] Apelācijas instances tiesa pretēji pirmās instances tiesai, atzīstot apsūdzētos /pers. B/ un /pers. A/ par vainīgiem un sodot pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 5. punkta, nav konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā norādīto atbildību pastiprinošo apstākli – noziedzīgu nodarījumu izdarījusī persona sniegusi apzināti nepatiesu liecību – un atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtajai daļai nav motivējusi, kāpēc nav piekritusi pirmās instances tiesas atzinumam. Turklāt tiesa atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par /pers. B/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, kurā pirmās instances tiesa konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā norādīto atbildību pastiprinošo apstākli.

Apelācijas instances tiesa nepamatoti apsūdzētajam /pers. A/ nav konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā norādīto atbildību pastiprinošo apstākli arī par Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apsūdzēto /pers. B/ un /pers. A/ liecības pretēji apelācijas instances tiesas vērtējumam atzīstamas par apzināti nepatiesām Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punkta izpratnē, kas sniegtas nolūkā izvairīties no atbildības.

[4.1.2] Apelācijas instances tiesa, atzīstot par pierādītiem no /pers. A/ celtās apsūdzības atšķirīgus faktiskos apstākļus Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 564. pantā noteiktās prasības apelācijas instances tiesas nolēmuma saturam, kļūdaini un nemotivēti no noziedzīgā nodarījuma apraksta izslēgusi apstākli, ka noziedzīgais nodarījums ir izdarīts personu grupā ar personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā. Nekonstatējot apsūdzētajam /pers. A/ Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 2. punktā paredzēto atbildību pastiprinošo apstākli – noziedzīgais nodarījums izdarīts personu grupā –, apelācijas instances tiesa pieļāvusi arī Kriminālprocesa likuma 574. panta 1. punktā norādīto Krimināllikuma pārkāpumu.

[4.1.3] Apelācijas instances tiesa, nekonstatējot apsūdzētajiem /pers. B/ un /pers. A/ Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā noteikto atbildību pastiprinošo apstākli un apsūdzētajam /pers. A/ Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 2. punktā noteikto atbildību pastiprinošo apstākli, noteikusi apsūdzētajiem vieglāku soda mēru, pārkāpjot Krimināllikuma 46. panta trešo daļu.

[4.2] Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā lūdz atcelt Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, kā arī atcelt viņam piemēroto drošības līdzekli – apcietinājumu.

Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.2.1] Apelācijas instances tiesa, kvalificējot /pers. A/ darbības, nepareizi un nepamatoti piemērojusi Krimināllikuma 15. panta ceturto daļu un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktu. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka /pers. A/ ar /pers. B/ nebija vienošanās par miesas bojājumu nodarīšanu /pers. C/ un /pers. D/, tos nodarīja tikai /pers. B/.

[4.2.2] Tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturto daļu, jo savus atzinumus par apsūdzētā /pers. A/ darbībām ar šaujamieroci nav pamatojusi ar lietā esošajiem pierādījumiem. Lietā nav pierādīts, ka priekšmets, kas atradās apsūdzētajam rokās, ir bijis šaujamierocis, lietā nav eksperta atzinuma, ka apsūdzētais būtu veicis kādas darbības ar šaujamieroci.

[4.2.3] Apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 15. un 20. panta pārkāpumus, jo savu atzinumu pamatošanai izmantojusi liecinieka /pers. E/ pirmstiesas procesā sniegtās liecības, lai arī apsūdzētajam un viņa aizstāvim nav bijusi iespēja nopratināt liecinieku ne pirmās, ne apelācijas instances tiesā. Turklāt tiesa nav ņēmusi vērā, ka liecību pārbaudē uz vietas /pers. E/ ir liecinājis, ka /pers. A/ rokās bija pagale (beisbola nūja). Apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 19. panta trešo daļu, jo visas saprātīgās šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, nav vērtējusi par labu apsūdzētajam /pers. A/.

[4.2.4] Apelācijas instances tiesa, piemērojot /pers. A/ drošības līdzekli – apcietinājumu –, pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 244. panta pirmo daļu, jo apsūdzētais nav kavējis kriminālprocesa norisi.

[4.3] Apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis I. Bukovskis kasācijas sūdzībā lūdz atcelt Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, kā arī atcelt apsūdzētajam /pers. A/ piemēroto drošības līdzekli – apcietinājumu.

Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.3.1] Apelācijas instances tiesa nepamatoti secinājusi, ka /pers. A/ bijis vienots nodoms ar /pers. B/ personu grupā nodarīt smagus miesas bojājumus divām vai vairākām personām. Miesas bojājumus /pers. C/ un /pers. D/ nodarījis /pers. B/, bet /pers. A/ miesas bojājumu nodarīšanā nav piedalījies. Tādējādi tiesa /pers. A/ nepamatoti atzinusi par vainīgu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā.

[4.3.2] Tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturto daļu, jo savus atzinumus par apsūdzētā /pers. A/ vainīgumu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā nav pamatojusi; turklāt lietā nav pierādījumu, ka /pers. A/ būtu neatļauti glabājis un pārvadājis šaujamieroci – 12. kalibra medību bisi – un šaujamieroču munīciju – vismaz trīs 12. kalibra medību patronas. Kriminālprocesa laikā šaujamierocis nav atrasts, tam nav noteikta ballistiskā ekspertīze.

Turklāt apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 15. un 20. pantu, jo atzinumus par personu vainīgumu balstījusi uz liecinieka /pers. E/ pirmstiesas procesā sniegtajām liecībām, kuras nav bijusi iespēja pārbaudīt, nopratinot liecinieku tiesā.

[4.3.3] Apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 244. panta pirmo daļu, piemērojot apsūdzētajam /pers. A/ drošības līdzekli – apcietinājumu. Tiesa nav izvēlējusies tādu procesuālo piespiedu līdzekli, kas pēc iespējas mazāk aizskar personas pamattiesības un ir samērīgs. Tiesa nav

konstatējusi Kriminālprocesa likuma 241. panta pirmajā daļā noteikto procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanas pamatu – personas pretdarbību kriminālprocesa mērķa sasniegšanai konkrētajā procesā vai atsevišķas procesuālās darbības veikšanai, savu procesuālo pienākumu nepildīšanu vai nepienācīgu pildīšanu. Apsūdzētais nav kavējis kriminālprocesa norisi.

[5] Apsūdzētā /pers. B/ aizstāve I. Krampuža iesniegusi paskaidrojumu par kasācijas protestu un kasācijas sūdzībām.

Apelācijas instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots, un atbilst Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas, 512. panta pirmās daļas prasībām.

Tiesa pamatoti taisījusi jaunu spriedumu, /pers. B/ atzīstot par vainīgu un nosakot viņam sodu pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 5. punkta, un pamatoti nav konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā noteikto atbildību pastiprinošo apstākli. Vairāku noziedzīgu nodarījumu inkriminēšana un to savstarpējā saistība nepierāda nepatiesu liecību sniegšanu katrā noziedzīgajā nodarījumā.

Apelācijas instances tiesa pamatojusi, kāpēc pirmās instances tiesas spriedums netika atcelts daļā par apsūdzētā /pers. B/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, tāpēc tiesai nebija jāpārskata apstākļi, kas ņemami vērā soda noteikšanā.

Apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja kasācijas sūdzību argumenti par /pers. B/ darbībām nav pamatoti, bet apstiprina /pers. A/ vēlmi izvairīties no atbildības.

Motīvu daļa

[6] Senātam vispirms ir jāsniedz atbilde uz jautājumu, vai apelācijas instances tiesa ir ievērojusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtās daļas prasības, 1) nekonstatējot apsūdzēto /pers. B/ un /pers. A/ atbildību pastiprinošo apstākli – noziedzīgu nodarījumu izdarījusī persona sniegusi apzināti nepatiesu liecību –, 2) sniedzot jaunu /pers. A/ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas aprakstu un taisot jaunu spriedumu šajā daļā.

[6.1] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511. panta otro daļu spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Spriedums ir tiesisks un pamatots, ja tas atbilst Kriminālprocesa likuma 512. panta prasībām, tai skaitā šā panta pirmajai daļai, kas noteic, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām. Šīs prasības attiecas arī uz apelācijas instances tiesas nolēmumu.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesas nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

[6.2] Pirmās instances tiesa, atzīstot apsūdzēto /pers. B/ par vainīgu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 3. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā paredzēto atbildību pastiprinošo apstākli – noziedzīgu nodarījumu izdarījusī persona sniegusi apzināti nepatiesu liecību –, kā arī Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. punktā noteikto apstākli – noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu. Minētie apstākļi ņemti vērā, nosakot soda mēru par abiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

Apelācijas instances tiesa pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētā /pers. B/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas atstājusi negrozītu. Savukārt atzīstot apsūdzēto /pers. B/ par vainīgu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, tiesa, to nepamatojot, nav konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā noteikto atbildību pastiprinošo apstākli.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, lemjot par apsūdzētajam /pers. B/ nosakāmo sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, nav motivējusi, kāpēc saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktu par /pers. B/ atbildību pastiprinošu nav atzīstams apstāklis, ka viņš sniedzis apzināti nepatiesu liecību.

[6.3] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, atzīstot /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564. panta piekto daļu ir sniegusi jaunu noziedzīgā nodarījuma aprakstu.

[6.3.1] Minētā norma noteic: ja apelācijas instances tiesa konstatē tādus noziedzīga nodarījuma apstākļus, kas atšķiras no pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem apstākļiem, tā sniedz jaunu noziedzīga nodarījuma aprakstu.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 564. panta astotā daļa noteic, ja apelācijas instances tiesa taisa pēc būtības jaunu spriedumu, tā aprakstošajai daļai, motīvu daļai un rezolutīvajai daļai jāatbilst prasībām, kādas šajā likumā noteiktas pirmās instances tiesas spriedumam.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 527. panta pirmajai un otrajai daļai notiesājoš a sprieduma aprakstošajā daļā sniedz pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstu un juridisko kvalifikāciju, minot tā izdarīšanas laiku, vietu, izdarīšanas veidu, apsūdzētā vainas formu, motīvus un šā nodarījuma sekas, bet notiesājoša sprieduma motīvu daļā norāda: 1) pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi; 2) motīvus, kāpēc tiesa noraidījusi citus pierādījumus; 3) apsūdzētā atbildību pastiprinošos un mīkstinošos apstākļus; 4) motīvus, kāpēc daļa apsūdzības atzīta par nepierādītu, ja tiesa to atzinusi; 5) apsūdzības grozīšanas motīvus, ja apsūdzība tiesā grozīta; 6) motīvus par konkrētā soda piemērošanu; 7) ar sprieduma izpildīšanu saistīto jautājumu izlemšanu, ja tas nepieciešams.

[6.3.2] Pirmās instances tiesa atzinusi par pierādītu arī to, ka /pers. A/ bez atļaujas, ko paredz normatīvie akti par ieroču un munīcijas apriti, izmeklēšanā nenoskaidrotā laikā un apstākļos, bet ne vēlāk kā līdz 2021. gada 23. jūnijam, ieguva savā rīcībā šaujamieroci un šaujamieroču munīciju: 7,65 mm CZ 83. modeļa pistoli Nr. 045612 ar vismaz astoņām 7,65 mm „Browning" 1900. gada parauga patronām, ko grupā ar personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, glabāja savā dzīvesvietā /adrese/. [..] Šaujamieroci – 7,65 mm CZ 83. modeļa pistoli Nr. 045612 – un šaujamieroču munīciju – septiņas 7,65 mm „Browning" 1900. gada parauga patronas – /pers. A/ grupā ar personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, turpināja nelikumīgi glabāt savā dzīvesvietā /adrese/, līdz 2021. gada 30. jūnija plkst. 14.00, kad iepriekš minētos priekšmetus, veicot kratīšanu, izņēma policijas darbinieki. [..].Tādējādi /pers. A/ izdarīja tīšu mazāk smagu noziegumu, kas paredzēts Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā.

Savukārt apelācijas instances tiesa, sniedzot jaunu noziedzīga nodarījuma aprakstu, atzinusi, ka /pers. A/ bez atļaujas, ko paredz normatīvie akti par ieroču un munīcijas apriti, izmeklēšanā nenoskaidrotā laikā un apstākļos, bet ne vēlāk kā līdz 2021. gada 23. jūnijam, ieguva savā rīcībā šaujamieroci un šaujamieroču munīciju – 7,65 mm CZ 83. modeļa pistoli Nr. 045612 ar vismaz astoņām 7,65 mm „Browning" 1900. gada parauga patronām –, ko glabāja savā dzīvesvietā /adrese/. [..] Pārbraucis mājās – /adrese/ –, turpināja glabāt minēto pistoli līdz 2021. gada 30. jūnija plkst. 14.00, kad šo pistoli un munīciju policijas darbinieki, veicot kratīšanu, izņēma [..]. Tādā veidā ar iepriekš norādītajām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[6.3.3] Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzēta kriminālatbildība par šaujamieroča, šaujamieroča būtisko sastāvdaļu, šaujamieroča munīcijas, lielas enerģijas pneimatiskā ieroča, sprāgstvielas vai spridzināšanas ietaises izgatavošanu, remontēšanu, iegādāšanos, glabāšanu, nēsāšanu, pārvadāšanu, pārsūtīšanu vai realizēšanu bez attiecīgas atļaujas.

Ievērojot, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšana personu grupā nav Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva kvalificējošā pazīme, pirmās instances tiesa konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 2. punktā paredzēto apsūdzētā /pers. A/ atbildību pastiprinošo apstākli – noziedzīgais nodarījums izdarīts personu grupā.

Savukārt apelācijas instances tiesa, atzīstot par pierādītiem no /pers. A/ celtās apsūdzības atšķirīgus faktiskos apstākļus Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, no noziedzīgā nodarījuma apraksta izslēgusi apstākli, ka noziedzīgs nodarījums izdarīts personu grupā ar personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā. Apelācijas instances tiesa noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu personu grupā nav atzinusi par /pers. A/ atbildību pastiprinošu apstākli.

[6.3.4] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, atzīstot par pierādītiem tādus noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas apstākļus, kas atšķiras no pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem apstākļiem, spriedumā nav norādījusi motīvus, kāpēc daļa apsūdzības atzīta par nepierādītu un kāpēc tiesa noraidījusi pierādījumus par Krimināllikuma 233. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu personu grupā ar personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 564. pantā noteiktās prasības apelācijas instances nolēmuma saturam.

[6.4] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa ir vērtējusi apelācijas protestā izklāstītos motīvus par nepamatotu Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā norādītā atbildību pastiprinošā apstākļa nekonstatēšanu apsūdzētajam /pers. A/. Apelācijas instances tiesa, izvērtējusi minētos apelācijas protesta argumentus, atzinusi, ka šajā daļā protests ir noraidāms.

Savu atzinumu tiesa pamatojusi ar to, ka /pers. A/ sniedzis liecības atbilstoši procesa virzītājas izvirzītajiem pieņēmumiem, tiesā sniegtās liecības atbilst viņa izvirzītajai aizstāvības pozīcijai, vainīguma neatzīšana izvirzītājā apsūdzībā un liecību nesniegšana pret sevi nevar tikt uzskatīta par pretdarbošanos kriminālprocesa interesēm. Viņa sniegtās liecības neietekmēja patiesības noskaidrošanu krimināllietā, līdz ar to nav pamata atzīt, ka apsūdzētais sniedzis apzināti nepatiesas liecības.

Senāts atzīst par pamatotiem apelācijas instances tiesas atzinumus daļā par to, ka apzināti nepatiesu liecību sniegšana nav attiecināma uz vainīguma atzīšanu vai neatzīšanu. Vienlaikus Senāts norāda, ka apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi /pers. A/ liecībās sniegtās ziņas par šaujamieroča esības faktu. Kā to norādījusi arī prokurore kasācijas protestā, /pers. A/, nopratināts kā aizdomās turētais, liecinājis, ka atgriežoties notikuma vietā viņam ieroča nebija, ieroča nebija arī automašīnā, savukārt pirmās instances tiesā /pers. A/ liecinājis, ka viņš no automašīnas paņēmis beisbola nūju. Minētais ir pretrunā ar lietā konstatēto, ka /pers. A/ bija šaujamierocis.

Senāts norāda, ka personām, kurām ir tiesības uz aizstāvību, ir tiesības klusēt, sniegt liecību vai atteikties liecināt. Tomēr, ja persona ir izmantojusi savas tiesības un sniegusi liecības, tad viņai rodas pienākums sniegt patiesu liecību. Pienākums teikt patiesību kriminālprocesā ir vērsts uz Kriminālprocesa likuma mērķa sasniegšanu, proti, panākt krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, ievērojot arī personu tiesību aizsardzību. Personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 150. panta 4. punktu ir jābūt informētai par tās tiesībām neliecināt, brīdinātai, ka visu, kas tiks teikts, var izmantot pret viņu, kā arī informētai par apzināti nepatiesas liecības sniegšanas sekām.

Likumdevējs ir paredzējis, ja noziedzīgu nodarījumu izdarījusī persona sniegusi apzināti nepatiesu liecību, tas atzīstams par atbildību pastiprinošu apstākli. Tādējādi, lai izlemtu jautājumu par minētā atbildību pastiprinošā apstākļa esību, tiesai ir pienākums izvērtēt, vai personas sniegtā liecība ir apzināti nepatiesa.

Liecība ir uzskatāma par nepatiesu, ja tajā ir pilnīgi vai daļēji sagrozīti fakti, noliegti patiesie apstākļi vai sniegtas īstenībai neatbilstošas ziņas, kas tieši attiecas uz lietu un no kurām ir atkarīga kriminālprocesa norise (*13. Saeimas likumprojekta Nr. 427/Lp13 „Grozījumi Kriminālprocesa likumā" papildinātā anotācija*).

Arī juridiskajā literatūrā norādīts, ka kategorija „nedrīkst sniegt apzināti nepatiesas liecības" nav attiecināma uz vainas atzīšanu vai noliegšanu, viedokli par inkriminētā nodarījuma juridiskās kvalifikācijas pareizību vai nepareizību, savu vai citu personu darbības novērtējumu (nošķirams no stāstījuma par darbības saturu un izpausmi) utt. Savukārt liecinājums par faktiem, kuri kriminālprocesā pierādāmi, ir pakļaujams prasībai liecināt patiesi, un šādā gadījumā apzināti nepatiesām liecībām par to var būt negatīvas sekas (*Meikališa Ā., Strada-Rozenberga K. Kriminālprocesa likuma un Krimināllikuma jaunāko grozījumu komentārs un subjektīvs vērtējums daudzsološajām prognozēm. Jurista Vārds, 21.07.2020., Nr. 29 (1139)*).

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi, vai /pers. A/ liecībās norādītās ziņas ir uzskatāmas par nepatiesām, proti, vai tās satur pilnīgi vai daļēji sagrozītus faktus, noliegtus patiesos apstākļus, īstenībai neatbilstošas ziņas. Turklāt tiesai jāpārliecinās, ka minētās ziņas sniegtas apzināti. Tādējādi, lai varētu konstatēt atbildību pastiprinošu apstākli – noziedzīgu nodarījumu izdarījusī persona sniegusi apzināti nepatiesu liecību – tiesai, pirmkārt, jāpārliecinās, vai personai ir izskaidrotas tiesības neliecināt un viņa ir brīdināta, ka viņas liecinātais var tikt izmantots pret viņu, informēta par sekām par apzināti nepatiesas liecības sniegšanu, otrkārt, jānoskaidro, vai personas sniegtās ziņas ir uzskatāmas par liecību, treškārt, jākonstatē, ka liecība ir nepatiesa un visbeidzot, vai nepatiesu liecību sniegšana ir bijusi apzināta.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa savu atzinumu par Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktā norādītā atbildību pastiprinošā apstākļa nekonstatēšanu apsūdzētajam /pers. A/ nav motivējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtās daļas prasībām.

[6.5] Senāts jau agrāk ir norādījis, ka tiesas pienākums motivēt savu nolēmumu izriet no tiesībām uz taisnīgu tiesu. Kriminālprocesa likuma prasība par motivētu nolēmumu ir ievērota, ja tiesa ir motivējusi visus būtiskos atzinumus, kuriem ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā, un motīvu izklāsta apjoms ļauj saprast, kā tiesa nonākusi pie šiem atzinumiem. Turklāt, jo būtiskāk tiek ierobežotas personas tiesības, jo izvērstākam jābūt tiesību ierobežošanas pamatojumam (*Senāta 2022. gada 5. jūlija lēmuma lietā Nr. SKK-1/2022, ECLI:LV:AT:2022:0705.11816006914.4.L, 18. punkts, 2023. gada 2. maija lēmuma lietā Nr. SKK-106/2023, ECLI:LV:AT:2023:0502.11370002622.5.L, 5.4., 5.5. punkts,*).

Ievērojot to, ka atbildību pastiprinoša apstākļa esība ietekmē nosakāmā soda mēru, apelācijas instances tiesa nav sniegusi juridiskus atzinumus par visiem apstākļiem, kuriem ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā.

Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesas spriedums daļā par /pers. B/ un /pers. A/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, kā arī daļā par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas nav atzīstams par tiesisku un pamatotu. Minētie pārkāpumi atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē, kas noveduši pie nelikumīga nolēmuma.

Tādējādi Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedums atceļams daļā par apsūdzētajam /pers. B/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu un noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 51. panta pirmo daļu un $1.^1$ daļas 2. punktu, kā arī par apsūdzētajam /pers. A/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu. Atceltajā daļā lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai Latgales apgabaltiesā.

[7] Senātam arī jāsniedz atbilde uz jautājumu, vai apelācijas instances tiesa ir ievērojusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtās daļas prasības, atzīstot, ka /pers. A/ Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīja personu grupā ar /pers. B/.

[7.1] Apelācijas instances tiesa atzinusi apsūdzētos /pers. A/ un /pers. B/ par vainīgiem Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, proti, ka /pers. A/ personu grupā ar /pers. B/ mēģināja nodarīt tīšus smagus miesas bojājumus divām personām.

Tiesa, izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, tai skaitā apsūdzēto sniegtās liecības, liecinieku /pers. F/, /pers. C/, /pers. D/, /pers. G/, /pers. H/, /pers. I/, /pers. J/, /pers. K/, /pers. L/, /pers. E/ liecības un lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai norādītos rakstveida pierādījumus, konstatējusi, ka ārpus saprātīgām šaubām pierādīts, ka /pers. B/ un /pers. A/ ir izdarījuši Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesa atzinusi, ka par apsūdzēto subjektīvo pusi, tas ir, tiešu nodomu nodarīt /pers. C/ un /pers. D/ smagus miesas bojājumus personu grupā liecina viņu faktiski veiktās darbības, gan gatavojoties noziegumam, gan īstenojot nozieguma objektīvo pusi. Ievērojot liecinieku liecībās sniegtās ziņas, kā arī apsūdzēto /pers. B/ un /pers. A/ faktisko rīcību, tiesa konstatējusi, ka apsūdzēto darbības bija vienotas un veiktas ar vienu mērķi – nodarīt smagus miesas bojājumus /pers. C/ un /pers. D/. Tiesa atzinusi, ka par tiešu nodomu nodarīt smagus miesas bojājumus liecina arī abu apsūdzēto izraudzītie nozieguma izdarīšanas rīki – medību šaujamieroči–, uzbrukuma intensitāte, miesas bojājumu izdarīšanas veids un lokalizācija.

Tiesai nav radušās šaubas par Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva esību.

[7.2] Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumus šajā daļā.

Senāts jau iepriekš vairākkārt norādījis, ka pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128. pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2016. gada 17. marta lēmums lietā Nr. SKK-J-10/2016, 11810039108, 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK-433/2019, ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L, 9. punkts*).

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. pantam kasācijas instances tiesa lietu pēc būtības neiztiesā, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē. Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanai šajā daļā, Senāts nekonstatē, savukārt kasācijas sūdzības iesniedzēju subjektīvais viedoklis par lietā iegūto pierādījumu novērtējumu, ja tiesa pierādījumu novērtēšanā nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus, nevar būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka šajā daļā apelācijas instances tiesas spriedums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja kasācijas sūdzības noraidāmas.

[8] Senāts konstatē, ka kasācijas instances tiesai jāizvērtē, vai apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 15. un 20. panta pārkāpumus, pamatojot notiesājošu spriedumu ar liecinieka /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajās liecībās ietvertajām ziņām.

[8.1] Senāts konstatē, ka pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501. panta 4. punktu, pārbaudījusi liecinieka /pers. E/ pirmstiesas procesā sniegtās liecības (*lietas 1. sējuma 171.-175., 176.-179. lapa*), protokolu par liecinieka liecību pārbaudi uz vietas (*lietas 1.sējuma 180.-183. lapa*) un liecību pārbaudes uz vietas videoierakstu, jo liecības sniedzējs izvairījies no ierašanās tiesā.

Savukārt apelācijas instances tiesa, izvērtējusi apelācijas sūdzību argumentus, atzinusi, ka pirmās instances tiesa izmantojusi visas Kriminālprocesa likumā paredzētās iespējas, lai nodrošinātu liecinieka /pers. E/ ierašanos un, ievērojot to, ka liecinieks izsludināts meklēšanā citā kriminālprocesā un nav atrasts, tādējādi liecinieka ierašanos tiesā nav bijis iespējams nodrošināt, pamatoti nolasījusi /pers. E/ liecības saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501. panta 4. punktā norādīto.

Senāts jau iepriekš norādījis, ka šādos gadījumos tiesai jāizvērtē, vai to lecinieku, kurus apsūdzētajam nav bijis iespējams iztaujāt, pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības nav atzīstamas par būtisku pierādījumu, kas var izšķirt lietas iznākumu un vai tādā gadījumā apsūdzētā vainīguma pamatošana ar šādām liecinieku liecībām nepārkāpj apsūdzētā tiesības uz aizstāvību tādā apmērā, kas nav savienojams ar Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā ietvertajām garantijām. Ja liecinieka, kurš nav bijis klāt tiesas sēdē, pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības nav vienīgais vai izšķirošais apsūdzētā vainīguma pierādījums, bet vienīgi apstiprina un papildina citus lietā iegūtos pierādījumus, tās ir izmantojamas pierādīšanā un apsūdzētā vainīguma pamatošanā (*Senāta 2017. gada 21. septembra lēmums lietā Nr. SKK-343/2017, ECLI:LV:AT:2017:0921.11092086113.1.L*). Apelācijas instances tiesa, ievērojot judikatūrā paustās atziņas, ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi argumentus, ka apsūdzība pamatota galvenokārt ar liecinieka /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtajām liecībām. Tiesa atzinusi, ka liecinieka /pers. E/ liecības ir izmantojamas pierādīšanā, izskatāmajā kriminālietā tās nav izšķirošās, lai tiesa pareizi izlemtu jautājumu par apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ vainīgumu vai nevainīgumu, jo kriminālprocesā ir iegūti arī citi pierādījumi.

[8.2] Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi /pers. E/ liecības kopumā un savstarpējā sakarībā arī ar liecinieču /pers. I/, /pers. J/, /pers. H/ pirmstiesas kriminālprocesā un tiesā sniegtajām liecībām par to, ka nozieguma laikā pludmalē /pers. A/ rokās bija šaujamierocis, un /pers. B/ pirmstiesas kriminālprocesā aizturētā statusā liecībās norādīto, ka /pers. A/ mikroautobusā zem sēdekļiem viņš redzējis 12. kalibra mednieku pusautomātu. Tiesa atzinusi, ka /pers. A/ liecības par to, ka pludmalē rokās viņam bija beisbola nūja, kura redzama arī automašīnas apskates laikā veiktajās fotogrāfijās, nav ticamas.

Turklāt tiesa norādījusi, ka šādu /pers. A/ versiju atspēko arī tas apstāklis, ka notikuma vietas apskates laikā pludmalē, ezera krastā pie pašas ūdens līnijas tika atrastas divas zilas 12. kalibra medību patronas, kuras saskaņā ar ballistiskās ekspertīzes eksperta atzinumu tika atzītas par gludstobra šaujamieroču (medību bises) munīciju, un ir derīgas šaušanai. Tiesa arī atzinusi, ka nav izšķirošas nozīmes tam, ka pats ierocis nav atrasts un tam nav veikta ballistiskā ekspertīze, jo lietā esošais pierādījumu kopums nerada šaubas par /pers. A/ vainīgumu.

Senātam nav pamata apšaubīt šādus apelācijas instances tiesas atzinumus.

[8.3] Apelācijas instances tiesā apsūdzētais /pers. A/ un viņa aizstāvis nav izteikuši lūgumus uzaicināt uz tiesas sēdi un nopratināt liecinieku /pers. E/.

[8.4] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa, pamatojot notiesājošu spriedumu ar /pers. E/ pirmstiesas procesā sniegtajās liecībās izklāstītajām ziņām par faktiem, nav pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 15.un 20. pantā paredzētās apsūdzētā tiesības uz aizstāvību un taisnīgu tiesu.

[9] Ievērojot to, ka apelācijas instances tiesas spriedums tiek atcelts arī daļā par apsūdzētajam /pers. A/ noteikto sodu par Krimināllikuma

15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, kā arī par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas un lieta šajā daļā apelācijas instances tiesā jāizskata no jauna atbilstoši Kriminālprocesa likuma 53. nodaļas normu prasībām, pārējie apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja kasācijas sūdzībās norādītie argumenti, kuri saistīti ar noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas faktisko apstākļu noskaidrošanu un pierādījumu vērtēšanu, šajā lēmumā nav izskatāmi.

[10] Senāts atzīst par nepamatotu kasācijas sūdzībās izteikto lūgumu atcelt /pers. A/ piemēroto drošības līdzekli – apcietinājumu.

Pirmstiesas procesā /pers. A/ piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums. Pirmās instances tiesa, taisot /pers. A/ notiesājošu spriedumu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, 253. panta pirmās daļas un atzīstot viņu par nevainīgu un attaisnojot apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 125. panta otrās daļas 2., 3., 5. punkta, piemēroto drošības līdzekli atcēla un /pers. A/ atbrīvoja no apcietinājuma. Ar apelācijas instances tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanas mēģinājumu un mazāk smagu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu.

Pretēji kasācijas sūdzībās norādītajam apelācijas instances tiesa konstatējusi gan Kriminālprocesa likuma 241. panta trešajā daļā, gan Kriminālprocesa likuma 272. panta ceturtajā daļā paredzēto drošības līdzekļa – apcietinājuma – piemērošanas pamatu /pers. A/. Tiesa atzinusi, ka, lai nodrošinātu piespriestā soda izpildi un novērstu izvairīšanos no sprieduma izpildes, /pers. A/ piemērojams apcietinājums.

Senāts atzīst, ka apsūdzētajam /pers. A/ noteiktā drošības līdzekļa – apcietinājuma – piemērošana ir turpināma. Piemērotais drošības līdzeklis izskatāmajā lietā atzīstams par samērīgu un nepamatoti neierobežo apsūdzētā pamattiesības.

[11] Pirmstiesas procesā /pers. B/ piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums. Pirmās instances tiesa, taisot /pers. B/ notiesājošu spriedumu, atstājusi negrozītu piemēroto drošības līdzekli. Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka pastāv pamats piemērotā drošības līdzekļa turpināšanai. Arī Senāts atzīst, ka apsūdzētajam /pers. B/ noteiktā drošības līdzekļa – apcietinājuma – piemērošana ir turpināma. Piemērotais drošības līdzeklis izskatāmajā lietā atzīstams par samērīgu un nepamatoti neierobežo apsūdzētā pamattiesības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587. panta pirmās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atcelt Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu daļā par /pers. B/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu un noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 51. panta pirmo daļu un $1.^1$ daļas 2. punktu; par apsūdzētajam /pers. A/ noteikto sodu par Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 125. panta otrās daļas 2., 5. punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 233. panta otrās daļas, noteikto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo, trešo un ceturto daļu.

atceltajā daļā lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai Latgales apgabaltiesā;

pārējā daļā Latgales apgabaltiesas 2023. gada 6. marta spriedumu atstāt negrozītu, bet apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja Induļa Bukovska kasācijas sūdzības noraidīt;

turpināt piemērot /pers. B/ un /pers. A/ drošības līdzekli – apcietinājumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

S. Kaija I. Radzeviča A. Uminskis